

til Overskyldraadets Skrivelse, som ledsager Lovforslaget, vilde intet Parti her i Salen sætte sig imod, at Lovforslaget op-
højedes til Lov. Det viser sig ogsaa, navnlig efter de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at det, man har mest imod, er, at Lovforslaget ikke er omfattende nok. Det ærede Medlem mente, at der burde tages andre Forhold i Betragtning end de her behandlede. Ejendomsskyldloven er i sig selv mangelfuld. Navnlig fremhævede det ærede Medlem, at vi burde fastslaa en Vurdering hvert femte Aar, og dette navnlig i Henhold til de Konsekvenser, der kunde flyde af, at vi nu under en Højkonjunktur beskatter Jord og Ejendom, idet Følgen deraf bliver ikke alene en højere Skat for disse, men ogsaa en højere Formueskat, og at vi, naar vi kommer under en Lavkonjunktur, i 10 Aar maa leve paa en Beskatning, der var foranstaltet under en Højkonjunktur, hvilket vilde være uretfærdigt. Jeg formoder, at naar Regeringen ikke har medtaget Bestemmelsen om en femaarig Vurdering, er det ikke af Uvillie derimod, tværtimod, man har blot ikke villet gøre Spørgsmaalet større end nødvendigt, ligesom jeg formoder, at man har ment, at vi inden 1924 vil være kommet til andre Beskatningsregler for Jord. Det ærede Medlem fra Æbeltoft nævnede i sin Tale det samme, idet han mente, at vi i 1916 vilde støde paa dette Spørgsmaal. Efter min Formening er der da ingen Anledning til at tage det med, men hvis det ærede Medlem ønsker det, kan der forhandles derom i et Udvalg.

Der er ogsaa en anden Grund, formoder jeg, til, at Regeringen ikke har villet tage det med, nemlig, at man ikke har ønsket at lægge for Dagen overfor Fædrene til Ejendomsskyldloven af 1903, at Vurderingsperioden paa 10 Aar er fejlagtig. Jeg mener ikke, at disse Fædre behøver at betragte det som et Angreb, naar det ærede Medlem fra Æbeltoft nu ønsker en 5-aarig Vurderingsperiode — og vi andre formentlig slutter os dertil —, thi Forholdene i 1903 var vidt forskellige fra Forholdene i 1913. Som allerede berørt af det ærede Medlem fra Æbeltoft er Tiderne opadgaaende nu. Jeg maa her gøre en Undskyldning for, at jeg maa fremkomme med visse Gøntagelser, thi da der er Mulighed for, at Lovforslaget vil blive lavet noget om, maa jeg ogsaa have Lov til at argumentere i videre Omfang, end jeg ellers havde tænkt at gøre, og det

kan da ikke undgaas, at jeg gentager Ting, som allerede er nævnte.

I 1903 befandt man sig ved Slutningen af en 20-aarig Periode, i hvilken der ikke havde fundet nævneværdige Forandringer i Priserne Sted, i hvert Fald ikke Forandringer, der kan sammenlignes med dem, vi kender i Nutiden. Fra 1883 til 1893 havde man vel haft et Prisfald, men det var ikke nær saa stærkt paa Jord og Ejendom som paa Salgsprodukter. Det viser, at Prisfaldet paa faste Ejendomme ikke kommer saa hurtigt, som det kommer andre Steder, man har her en vis Modstandsevne, man holder igen og søger at forebygge det stærke Prisfald. I det nævnte Tiaar var Prisfaldet paa en Td. Land god Jord mellem 50—70 Kr., og i Aarene 1893—1903 var der ikke noget Prisfald. I Aarene 1909—13 har vi haft en Stigning paa Landets bedste Jord af ca. 300 Kr. pr. Td. Land. Det er ret naturligt, at Vurderingsraadene omkring i Landet kommer i en vanskelig Situation, thi Loven byder, at de til enhver Tid under de halvvaarlige Omvurderinger skal vurdere i Overensstemmelse med Prisen i Omvurderingsøjeblikket. Men naar man gør det, rammer man de unge, som begynder en ny Virksomhed, man faar en uensartet Beskatning indenfor det samme Distrikt. Denne Fremgangsmaade er derfor uheldig. Tillige er der den Mangel, at man faar for faa Indtægter i Statskassen, hvis man vil søge at bevare den ensartede Beskatning. Under opadgaaende Tider bliver Vanskelighederne derfor større. Man tvinges til at følge Lovens Bud, men derved vil de, for hvis Skyld Omvurdering finder Sted — og det er navnlig de unge og driftige Mænd —, blive højere beskattet end de, der sidder med Vurderingen af 1909. Det er en Uregelmæssighed, der grænser til Uretfærdighed. Statsmyndighederne kan heller ikke se deres Fordel derved, thi de unge og driftige er nu en Gang dem, der fører Udviklingen fremad, og det er da urigtigt at paalægge dem højere Statsskat. De vil endvidere faa højere Kommuneskat, eftersom Kommuneskatten i voksende Grad udskrives paa Grundlag af Ejendomsskylden. Formueskatten vil ligeledes blive berørt deraf. Man rammer saaledes de yngre til Fordel for de ældre, Begynderne til Fordel for de gamle. Det er nu en Gang svært at være Grundlægger, og man skulde ikke fra Statsmagtens Side vanskeliggøre den Op-gave, som unge og driftige Mænd har sat sig ved Begyndelsen af deres Virksomhed,